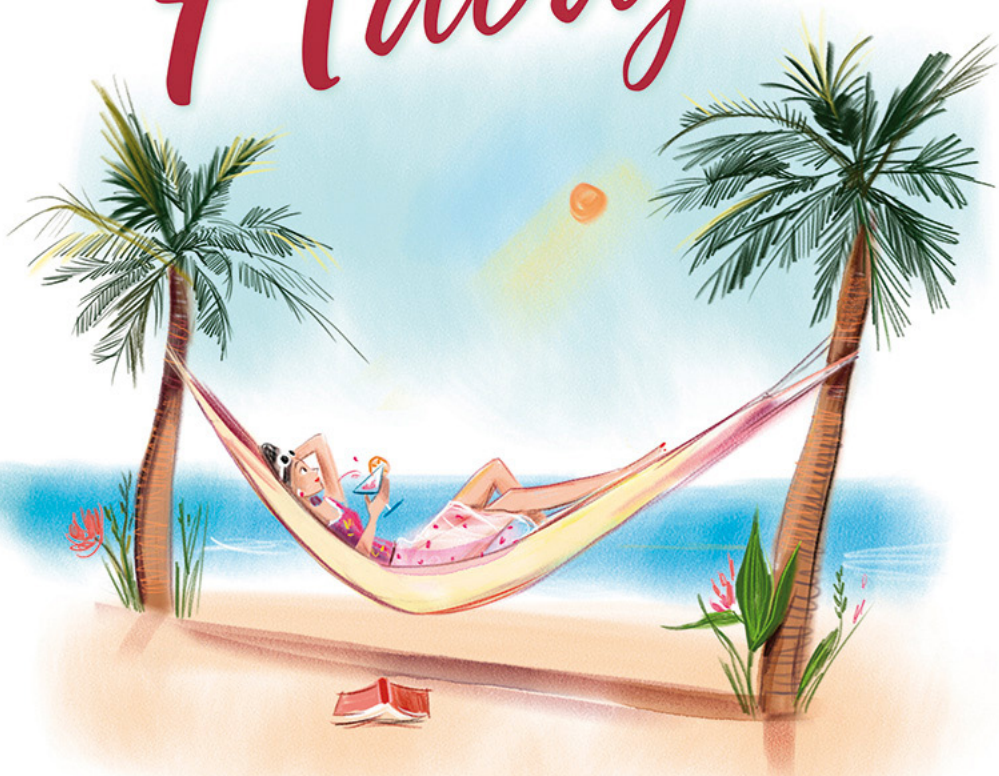


LINDSEY KELKOVÁ

Zbožňuji Havaj



Když utíkáte před životní realitou, je jenom jedno místo, kam jet...

Zbožňuju Havaj

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



Lindsey Kelková

Zbožňuju Havaj – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zbožňuji
Havaj

Zbožňuji Havaj

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2019 Lindsey Kelk

All rights reserved.

Z anglického originálu *I Heart Hawaii*

(First published by HarperCollins *Publishers*, London, 2019)

přeložila © 2020 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-340-7 tištěná verze

ISBN 978-80-759-5373-5 ePub

ISBN 978-80-759-5374-2 Mobi

ISBN 978-80-759-5375-9 PDF

Věnováno Delle.
Jenny mé Angely, Angele mé Jenny.
Bez tebe by žádné *Zbožňuju* nebylo.
Děkuju, děkuju, děkuju.

PROLOG

„Angelo? Jsi vzhůru?“

Nebyla jsem vzhůru. Neměla jsem zájem být vzhůru.

„No tak. Nemůžeš zůstat celý den v posteli.“

Pomalou, pomaloučku jsem s krajní námahou otevřela jedno oko a snažila se pochopit, kde jsem.

Příliš nízké stropy, okno jinde, než by mělo být, a neslyšela jsem troubení jediného auta. Nemluvě o tom, že jsem ležela v hrozně malé a úplně prázdné posteli.

„Angelo.“

Dveře mého pokoje, v němž jsem strávila dětství, se po dvou zaklepáních otevřely a dovnitř strčila hlava máma, aniž by počkala na vyzvání.

„Proč nejsi oblečená? Je skoro osm.“

Dnes nadešel ten den.

„Právě jsem se probudila,“ zakrákala jsem a prohrábla si rukou hnízdo na hlavě. Všechno se mi rychle vybavovalo: kde jsem, proč tady jsem, co je dnes nutné udělat. Vytrvalé vibrování nervů, které mi tepalo v hrudi od chvíle, kdy jsem nastoupila do letadla, našlo znovu svůj rytmus.

„Já vím, včera jsme lenošili, ale dnes se nemůžeš celý den válet v posteli. Čím dřív vstaneš a začneš něco dělat, tím líp se budeš cítit.“

Přetáhla jsem si peřinu přes hlavu.

„No tak,“ pobízela mě přes peřinovou hradbu o něco vlídněji. „Přinesu ti hrnek čaje, zrovna jsem ho uvařila.“

„Díky, mami,“ zašeptala jsem zpod přikrývky, zatímco se za ní dveře s klapnutím zavřely.

Poté, co odejdete z domu, není představa toho, že se probudíte ve svém dětském pokoji, nijak vítaná. V nejlepším případě tu jste na Vánoce. V pří-

padě nejhorším se vám život rozpadl na kusy. Netušila jsem, kam na tuto škálu zařadit mé současné potíže.

S úpěním jsem odhrnula peřinu a překulila se, abych se zadívala do očí Starostlivého medvídky na povlaku polštáře. Musí být starý přinejmenším třicet let, ale máma ho dává na postel vždycky, když přijedu domů, třeba i narychlo nebo zcela neplánovaně. Přitiskla jsem tvář k chladivé hebké látce a vzdychla si. Chudák Starostlivý medvídek, za tu spoustu služebních let toho viděl tolik a teď mi ochotně posloužil jako náhradník za někoho, kdo by měl v posteli ležet vedle mě.

Alex.

Mrkla jsem se na mobil, vteřinku o tom přemýšlela, a pak ten nápad vypudila z hlavy. Ne, ještě ne.

Kromě stránek vytrhaných z hudebního magazínu *NME*, které jsem kdysi upevnila napínáčky na zdi, vypadal můj pokoj přesně jako v den, kdy jsem ho opustila. Pokaždé když táta maloval, máma trvala na tom, že nechají stejné barvy. Na mém dvoulůžku možná byla jiná příkrývka, ale vždycky tam ležel můj polštář se Starostlivým medvídkem a háčkovaný přehoz z babiččina baráku. Stejná skříň a prádelník z borovice. Stejný toaletní stolek se spálenými fleky z mého pubertálního pyromanského období. Terakotová aromalampa z Body Shopu na okenní římse, růžové plastové pouzdro na kazety stojící vedle mého neuvěřitelně cool kazetačku se zebřími pruhy. V důvěrně známém prostředí bych se měla cítit lépe, ale spíš to ve mně vyvolávalo pocit narůstajícího odcizení. Jako by roky prožité v New Yorku byly pouhý sen. Jako bych si Alexe, Jenny a Jamese, Delii, Erin a ostatní jenom vyfantazírovala.

Jako by se nic z toho nestalo.

„Ale stalo se to,“ zašeptala jsem, otáčela na prstě zasnubním a snubním prstýnkem a čekala, až se zjeví džin.

„To jsem já.“

Dveře se znovu otevřely, tentokrát dokořán, a dovnitř nepochodovala máma nesoucí hrnek čaje, z něhož se kouřilo, a ne jednu, ale hned dvě sušenky.

No nazdar. Jde vážně do tuhého.

„Čím dřív vstaneš, tím dřív se můžeš pustit do práce.“

„A tím dřív se můžu vrátit do postele?“ dodala jsem s nadějí.

„Ach, Angelo.“ Sedla si na kraj postele a uhladila mi rozčuchaný chumel vlasů na temeni. „Nepřeháněj, děláš to ještě horší, než to je. Všechno bude v pořádku. Kdy ti tvoje máma špatně poradila?“

Přišlo mi, že na takovou otázku není zapotřebí odpovídat s velkou dávkou upřímnosti.

„Vypij čaj, skoč do sprchy a já ti zatím přichystám snídani. Táta je celý nedočkavý.“

„Klasika,“ odušila jsem. Máma obešla postel a rozhrnula závěsy. Tento den začíná, ať se mi to líbí nebo ne. „Nevím, jestli tohle zvládnou.“

Mělo mě napadnout, že pokouším štěstí. Soucitně zvednuté obočí se svrašťovalo, až se z toho vyklubala finální fáze: typický nasupený pohled, charakteristický znak Annette Clarkové. Rychle jsem couvla zpátky na polštář. Když jsem měla ve třech letech hysterický záchvat ve Woolworths, tahle metoda fungovala, a zabrala i teď.

„Angelo Clarková, hned toho nechej,“ prohlásila máma od dveří, ruce opřené o boky a zamračená jako čert. „Za deset minut ať jsi dole, dnešek je velký den. Musíš vstát a obléknout se, než všichni dorazí. Ať samu sebe přesvědčuješ o čemkoli, dokud jsi v posteli, nic se nezlepší, nebo snad ano?“

Naposledy se na mě zaškaredila, zavřela dveře a nechala mě o samotě. Možná jsem v osmnácti odešla z domu, ale poznám kdekoli i se zavřenýma očima, jak zní mámin energický pochod dolů po schodech.

A taky jsem věděla, že má pravdu.

Protáhla jsem si nohy, odhrnula příkrývku a chodidly zašátrala po podlaze.

Máma říká, že bude všechno v pohodě.

Postavila jsem na zem nejdřív jednu nohu a pak druhou. Tak, oficiálně vstávám. Den oficiálně začíná. Teď už se jen musím zvednout, obléknout a čelit tomu, co přinese.

Cesta zpátky nevede.

Kapitola první

O rok dřív...

„Jsem žena, která má všechno,“ řekla jsem tiše a civěla na odraz svého obličejce na displeji iPhonu. „Jsem žena, která má moc nad svým životem.“

Verze mého já obrátila oči v sloup, ale nevšímala jsem si toho a pokračovala.

„Jsem silná, vitální a krásná.“

A taky unavená a přecitlivělá, a podle cedulky vpředu jsem si oblékla kalhotky naopak. Ačkoli jsou čisté, aspoň že tak.

Tohle ujišťování byl nápad mé nejlepší kamarádky Jenny. Když ty věci budu každý den říkat nahlas, evidentně začnou být pravdivé. Čím častěji budu tohle všechno slýchat, tím víc tomu uvěřím a pak tomu uvěří celý svět. Teoreticky. Jenže jak jsem tak civěla na svou pobledlou pleť a zarudlé oči, bezděky mě napadlo, že by bylo účinnější hezky se nějakých osmnáct hodin v kuse prospat. A taky jsem si nebyla úplně jistá, jestli mám tohle odříkávat na záchodě v práci, ale věděla jsem dost určitě, že od chvíle, kdy jsem před deseti a půl měsíci porodila, jsem poprvé úplně sama.

Zhluboka jsem se nadechla a znovu napnula pozornost. Teď ještě musím zapracovat na své soustředěnosti, krátkodobé paměti a svalech pánevního dna.

„Když vložím důvěru ve vesmír, neexistuje nic, co bych nedokázala,“ řekla jsem s výdechem.

Jenny tvrdí, že tahle prohlášení otevrou mé podvědomí a umožní mi navázat spojení s vnitřní bohyní, božskou ženskou energií, jenže ta moje zatím není k vidění. Možná se někde poflakuje s ostatními vnitřními bohyňmi, které pětkrát za noc nevstávají k dítěti, jemuž rostou zoubky.

Trochu jsem telefon zvedla, abych vylepšila úhel selfíčka, a skutečně se na sebe zadívala. Jenny říká, že když tohle děláte, musíte se sami sobě

dívat do očí, a já u sebe neměla zrcátko. Možná na tom ujišťování nakonec něco je. Tmavé kruhy pod očima nedostatek spánku zrovna nespraví, ale moje lícní kosti vypadaly senzačně. Ťukla jsem na aplikaci pro úpravy fotek, kterou mi do mobilu taky nainstalovala Jenny, a hledala, dokud jsem nenašla svůj oblíbený filtr, abych vytvořila obrázek, co pošlu Alexovi. Protože nic tolik nevyprovádá o lásce jako selfičko pořízené na záchodě.

„Haló?“

Po trojím rázném zaklepaní na dveře kabinky jsem málem vyskočila z kůže. Telefon mi vyklouzl z ruky, prolétl mezi koleny a se žbluňknutím spadl rovnou do toaletní mísy.

„Promiňte, máte tam toaleták?“

„Neeee,“ hlesla jsem, chvilkově ochromená, a pak jsem rychle nabrala do hrsti toaletní papír a zamávala jím pod dveřmi. Ano, právě jsem zničila technologii za tisícovku dolarů, ale ať se propadnu, jestli nechám jinou ženu jít se vyčurat bez dostatečného množství toaletáku.

„Díky,“ odpověděl hlas, z něhož zněla úleva, a papír zmizel. „Jsem vám vděčná.“

„Rádo se stalo,“ pronesla jsem zvesela napjatým hlasem, zadívala se na mobil vespod mísy a viděla, jak na sebe hledím z displeje. Potom telefon zčernal. Pokývala jsem hlavou, s povzdechem vyhrnula rukávy a hrábla tam. Jsem silná, vitální, krásná žena s rukou ve veřejném záchodě.

Skvělý začátek skvělého dne.

První den v novém zaměstnání je vždycky nervák. I když je vám přes třicet a přestože jste předtím dělali skoro nachlup stejnou práci někde jinde, nejste-li buď Kanye, nebo naprostý psychopat, dá se čekat, že budete mít první den trému. A teď tuhle trému vynásobte faktem, že se vracíte do práce poté, co se vám narodilo první dítě, a je z toho na sto procent situace „k posrání“.

S promáčeným telefonem v kapse jsem se přiměla opustit záchody a vydat se přes velikánskou recepci v mé nové kancelářské budově. Usmívala jsem se nad příjemným klap-klap-klap svých podpatků o mramorovou podlahu. Podpatky. Ve dne. Po tak dlouhé době.

„Ahoj.“

Vrhla jsem zářivý úsměv na muže sedícího za recepčním pultem. Neoplatil mi ho.

„Já jsem Angela Clarková, nastupuju dnes do práce v Besson Media.“

Muž přikývl, aniž by vzhlédl a podíval se mi do očí.

„Máte průkazku s fotkou?“

Strčila jsem ruku do staré kabely od Marca Jacobse, vylovila na první pokus pas a rozzářeně mu ho podala. Podíval se na mě, na pas a znovu na mě. Pořád nic.

„Patnácté patro,“ odpověděl, vrátil mi přes přepážku pas a kývl hlavou k výtahům na druhé straně prostorné haly. „Jeďte šestkou.“

„Děkuju!“ Sklidila jsem pas a v duchu si udělala osmnáctitisící poznámku, že se musím konečně rozhoupat a udělat si v New Yorku řidičák. No co, jsem tady ani ne deset roků.

Ovšem za celou tu dobu jsem neviděla to co teď. Moje někdejší kancelář se nacházela v blyštivém skleněném monstrózním mrakodrapu z devadesátých let přímo uprostřed Times Square. Pokud vás berou výhledy na blikající neony a nekřesťanské houfy turistů, je to ráj, ale tohle? Tohle je něco jiného. Firma Besson Media se usadila v něčem na způsob architektonické ikony. Nedávno zrenovovaný cukrovar na kraji Williamsburgu, dokonale umístěný tak, aby dodal Manhattanu slušnou dávku překvapivě moderního vzhledu. Kromě pozoruhodné budovy máme i vlastní park, zahradu se sochami, každíčkový den jinou pojízdnou prodejnu občerstvení a pláž, která patří jenom nám. Něco jsem o budově četla, procházela kolem ní a viděla ji, ale ocitnout se uvnitř byl naprosto mimořádný zážitek. Staré zdi z červených cihel a staromódní klenutá okna kontrastovaly s blyštivou ocelí výtahů a dotykovými obrazovkami, které jsem viděla úplně všude. Donutila jsem se divoce po nich nešmejdit prsty, nastoupila do výtahu, přitiskla kabelu k boku a zubila se na další cizí lidi, co se ke mně připojovali.

„Ahoj,“ říkala jsem zezadu k hlavám lidí a štrachala se pozpátku do rohu. „Zdravím.“

Strávit deset měsíců doma s dítětem mi připadalo skoro stejné, jako když někdo v televizním pořadu zmizí a za týden se znovu objeví, aby nám vysvětlil, že strávil nějakých tisíc let v jiné dimenzi a už ani neví, kdo

je. Ve výtažích s cizími lidmi nemluvíte, ne v New Yorku a vlastně nikde. Patro za patrem se jeden po druhém trousili ven, až jsem do patnáctého poschodí dorazila jen já samotná.

Krása.

Besson Media samozřejmě sídlí úplně nahoře a na rozdíl od zbytku budovy je podkrovní podlaží prosklené, takže kam až oko dohlédne, naskytá se nám kolem dokola výhled na New York, Brooklyn a Queens. Ne že by se něčí oči soustředily na dění za okny. Všichni, co už ve velkoprostorové kanceláři pracovali, upírali pohled na displej před sebou, ať už šlo o stolní počítač, laptop, tablet či mobil. Jelikož se nekonalo uvítání a nebyl tam nikdo, koho bych poznávala, rozpačitě jsem vykročila z bezpečí výtahu do toho šrumce. Pokud najdu své pracoviště, snad se nějak zabydlím a dál se uvidí.

„Ahoj.“ Zamávala jsem na mladou Japonku se zelenými vlasy, která si něco zaujatě prohlížela v laptopu. Koukla na mě přes brýle s mimořádně tlustými čočkami a rámečky z pozlaceného kovu. „Ehm, dnes tady začínám. Angela Clarková. Nevíš náhodou, kde je moje kancelář?“

„Nemáme kanceláře,“ odpověděla. „Tohle je sdílený prostor. Sdílená pracovní místa. Sedni si tam, kde ti to vyhovuje.“

Po zádech mi přeběhl mráz.

Sdílený prostor? O tom, že se budu muset dělit o pracoviště, nebyla řeč.

„Jsem si celkem jistá, že bych tu měla mít kancelář,“ řekla jsem a jemně pošouchla předloktím vycpávku levého nadra tam, kam patří. „Povedu stránky...“

„Taky vedu stránky,“ odpověděla dívka. „Já jsem Kanako. Dělán Bias, stránky o módě. Kancelář má jenom šéfová.“

„Mluví tu někdo o mně?“

Záchvěv obav přešel ve studené sevření strachem.

„Angelo, tady jsi.“

Z výtahu vystoupila Cici Spencerová, moje někdejší asistentka, a všichni v místnosti vzhledli. Musela jsem uznat, že být výkonnou předsedkyní jí sluší. Kráčela ke svým zaměstnancům v elegantní kombinéze značky Tom Ford, přes ramena ledabyly přehozený blejzr od Alexandra McQueena s květinovou výšivkou, co musel stát minimálně dvanáct táců.

Zvedla chirurgicky zdokonalený nos, na němž seděly sluneční brýle Gucci ozdobené křišťálky, aby si mě prohlédla odshora až dolů. Přeshlápla jsem z nohy na nohu. Svůj dnešní ohoz jsem bolestně promýšlela celé dny: kotníkové botky od Anine Bing, zbrusu nové džíny z Topshopu, moje oblíbená halenka z Equipment. Jako kojící žena jsem si v oděvu z hedvábí zahrávala s ohněm, ale provedla jsem doslova zkoušku na sucho se dvěma páry prsních polštářků, abych se ujistila, že mi to projde. Můj úbor byl pohodlný a vkusný, nic smělého, ale dost stylu, abych dala najevo, že jsem tam správně, místo abych zabloudila cestou do Target v Atlantic Mall.

Což by se mi stát nemohlo, Target totiž miluju.

„Jsem tady,“ řekla jsem a otáčela na prstě zásnubním prstýnkem.

„Jsi tady,“ odpověděla konečně Cici a vytáhla sluneční brýle z hedvábne rovných ledově blond vlasů. „A v pohodě, nemáme tady dress code.“

Nemínila jsem na tu poznámku skočit. S tím, že budu pracovat pro svou někdejší úhlavní nepřítelkyni, z níž se stala moje asistentka a časem i jakž takž kamarádka, jsem souhlasila a nemá smysl tvářit se překvapeně, když vám leopard ukáže skvrny. Ačkoli Cici by se teď v leopardím potisku ne nechala vidět ani za nic, je příliš obyčejný.

„Právě jsem se dozvěděla, že tu nemáte kanceláře. Co to znamená?“

„Já mám kancelář.“ Cici pokrčila rameny a nechala sklouznout černou kabelu značky Valentino z ramene do ohybu paže. „Všichni ostatní jsou tady.“ Mávla rukou ke spoustě stolů za mnou, nepravidelně rozmístěných po místnosti, některé v úrovni pro sezení, jiné ke stání. „Naše vedoucí kultury tvrdí, že tohle je nejlepší způsob pěstování kreativity.“

„Ale kam si dám všechny věci?“ zamračila jsem se. Vždyť ví, že je potřeba. Jsou pro mé fungování naprosto nezbytné, od podepsané zarámované fotografie Roberta Downeyho Jr. až po magickou věštící kouli, kterou používám při veškerém těžkém rozhodování.

„V Bessonu nepodporujeme přítomnost osobních artefaktů na pracovišti,“ odříkala Kanako z neviditelných pravidel. „Uklizené prostředí pomáhá efektivnímu pracovnímu postupu.“

Cítila jsem, jak mi po obličeji přebíhá zachmuřený výraz.

„Jestli někdo třeba jen pomyslí na slova ‚vyzařovat radost‘, jdu domů.“

Škubla rameny a otočila se zpátky k počítači. „Takhle to máme všichni rádi.“

My. Ti, co jsou tady, a já, nová, mezi ně nepatřím.

„Nějak to určitě vyřeším,“ řekla jsem a nesundala ruku z kabely, aby z ní nevyskočily moje fotky Alexe a naší dcerky a neodhalily celému světu, jaký jsem křeček. „Těší mě.“

„Dej vědět, kdybys potřebovala, abych tě tu provedla,“ dodala Kanako, aniž by se ohlédla.

Znělo to mile, ale poznala jsem, že ve skutečnosti chce říct „jdi pryč“.

„Můžu tě vzít na obhlídku,“ nabídla se Cici a vtom se po jejím boku objevil malý, ale krásný muž s vyholenou hlavou. „Mám na to čas?“

Mrkl do tabletu. „Váš konferenční hovor s investory se koná za sedmnáct minut,“ odpověděl.

„Spousta času,“ odušila a šoupla mu do přichystané náruče kabelu a sluneční brýle. Z výrazu v jeho dokonale symetrickém obličejí jsem usoudila, že to musí být její asistent. Úplně stejný pohled jsem naposledy viděla u kolouška Bambiho krátce poté, co mu zabili mámu.

„Já jsem Angela.“ Podala jsem asistentovi ruku. Podíval se na ni, náruč plnou značkového zboží za tisíce dolarů. „Jsem tu dnes poprvé.“

„Víš, kdo jsi,“ řekla Cici a hrnula se na obhlídku své říše. „Je můj asistent, ví všechno.“

Opravdu jsem doufala, že ví, jak sepsat CV a najít si nový džob. Fofrem.

„Těší mě...“

„Don,“ doplnil a znovu se otočil k Cici. „Tohle odnesu a přichystám vše na hovor.“

„Díky, Done,“ usmála se, když odcupital, vzdychla a ztišila hlas. „Je hrozně těžké najít dobrou výpomoc. Měla jsi kliku, že jsem ti dělala asistentku.“

„Pamatuješ, jak jsi mi nechala na pařížském letišti vyhodit kufr do luftu?“ řekla jsem a dívala se, jak Don peláší.

„Ne.“

Nehorázná lež. Vzpomínky tohoto druhu jsou tím, co Cici hřeje za studených zimních nocí.

Cici a já jsme před Bessonem pracovaly v jednom z největších vydava-

telství na světě, společnosti Spencer Media, kterou založil Cicin dědeček. Když mi sdělila, že se chce postavit na vlastní nohy, věděla jsem, že to zvládne, ale netušila jsem, jak rychle a jak doširoka se rozkročí. Z firmy Besson se během šesti krátkých měsíců stal významný hráč v oblasti digitálních médií s několika nejnavštěvovanějšími stránkami v USA. Cici o sobě nemůže tvrdit, že byla celosvětově nejlepší výkonná asistentka, zato se rozhodně může pochlubit vrozenou schopností investovat rodinné peníze do nejnadanějších lidí v oboru, díky čemuž získala brilantní produkt, který prosperuje a vzkvétá na trhu, kde se všichni ostatní potýkají s potížemi.

„Jsem tak ráda, že jsi konečně tady,“ řekla Cici, zatímco jsme obcházely celý otevřený pracovní prostor. „Jak se daří dítěti? Ellis, prima jméno. Vybíral ho Alex?“

„Ellis zní hezky, ale moje dítě se jmenuje Alice,“ odpověděla jsem a v závěsu za ní se vzdalovala od změní pracovních stolů pro sezení či stání. „Vlastně má jméno po mé babičce.“

No bezva. Nejen že jsem nervózní z prvního dne v práci, ke všemu musím po zbytek dopoledne hloubat nad tím, jestli je nebo není pozdě na to, abych své dítě přejmenovala.

„Kolik je tvému chlapečkovi? Tři roky?“

„Mám holčičku. Starou deset a půl měsíce. Ty si to nepamatuješ? Bylas u toho, když jsem si dělala těhotenský test. Jak rychle podle tebe rostou děti?“

Cici vykulila oči. „To je všechno? Říká se, že čas přímo letí.“ Viděla jsem, že projevit tak moc zájmu o můj osobní život ji stojí strašně moc energie, a cenila jsem si toho, ačkoli mi bylo jasné, že je jí to ve skutečnosti putna.

„Pravda, letí to,“ odpověděla jsem, „ale ráda se zase vracím do práce. Doma mi z toho začínalo hrabat, nemůžu se dočkat, až se pustím do svých stránek. Mám pár hodně zábavných nápadů...“

„Jo, určitě jsou skvělé, proto jsem tě vzala,“ přerušila mě. „Tak, tohle je konferenční stůl, kde většinou míváme redakční porady.“

Zastavila se před obrovským plátem křišťálu podepřeného kovovým rámem. Kancelářský nábytek ve stylu ulítlého festivalu Coachella.

„Křišťál směřuje energii a vytváří harmoničtější pracovní prostředí,“ vysvětlovala Cici. „A stál pětatřicet tisíc dolarů.“

„Výhodná koupě.“

„Je od uměleckého řemeslníka, kterého jsem poznala na festivalu Burning Man.“

Aha, festival kreativců. „No jasně.“

Opravdu přímo volal po rituálním obětování s módně obarvenými vlasy à la duhový jednorozec a věnečkem z květin.

„Tamhle u výtahů máme čítárny, kabinky soukromí a meditační centrum.“ Ukázala na řadu dveří z matného skla. „Podněcujeme naše týmové hráče, aby vkládali energii do dynamiky otevřeného prostoru, ale chápeme, že někdy potřebují soukromí.“

„Jo, někdy ano,“ přisvědčila jsem a snažila se nezvracet nad termínem „týmoví hráči“. Bezděky mě napadlo, koho z instagramových influencerů najala do personálního oddělení. „Telefonáty, obtížné rozhovory, laktace.“

„Laktace?“ Cici ucukla, jako bych ji uhodila do tváře.

„Kojení,“ vysvětlovala jsem a udělala pár zbytečných posunků před svým poprsím. „Nebo odsávání, dejme tomu. Musím odsávat mléko.“

„Ještě pořád?“ Nakrabilta hezký obličej. „Není už na to trochu starý?“

„Ještě jednou, mám holčičku a je jí necelých jedenáct měsíců,“ zopakovala jsem, civěla na kabinky a přemítala, kolikrát za den je někdo použije pro velice důležitý účel jít se v práci vybrečet.

„Hnusné,“ zabručela a urovnala si v kombinéze od Toma Forda košíčky svých dokonalých dvojek. „Tak či onak, nejspíš to budeš dělat tady. Kuchyňka je u fitka a koupelny, sprchy a šatny jsou tamhle.“

Zatímco ukazovala do dálky, snažila jsem se informace ukládat do paměti. Tyhle věci se mi teď pamatují hůř, ale věděla jsem celkem jistě, že si vzpomenu, kde je jídlo a kam musím jít, až se mi bude chtít čurat.

„A než začneš vyšilovat a volat na personální, koupelny slouží všem. Nikdo se nemůže cítit dotčený.“

Zářivě jsem se usmála. „Jako v *Ally McBealově*?“

Cici se na mě ledově podívala.

„Tuhle narážku víckrát nedělej,“ varovala mě. „Lidi vědí, že jsem tě najala na práci. Nenuť mě litovat.“

„Slibuju, že ty nebudeš tou, kdo lituje,“ ujistila jsem ji.

Tohle sis sama vybrala, připomněla jsem si. Mohla jsi teď sedět ve své útulné kanceláři ve Spencer Media, ale kdepááák, musela jsi riskovat, spolehnout se na instinkt a odejít. Jenže jsem tehdy byla v jináči a celkem mimo. Někdo mi to měl zatrhnout.

„Tak. Základní organizační věci s tebou určitě probrali: žádný oficiální začátek a konec pracovní doby, dovolenou si vybíráš, jak potřebuješ. Jedním z našich zaměstnanců je šéfkuchař, který kdykoli dodá jakoukoli svačinu a nápoje se všemi dietními požadavky, a v kanceláři nebude nic oranžového. A to je myslím vše.“

„Promiň, cože?“ Odtrhla jsem oči od muže, který zrovna přišel s prásátkem na vodítku. „Žádné pomeranče?“

„Nic oranžového,“ zopakovala. „Tu barvu nesnáším, tak jsem ji zakázala.“

Super. Rozjela vlastní firmu, má moc a vůbec jí z toho nehrabe.

„Fajn. Můžeme teď prodiskutovat moje nápady ohledně stránek?“ zeptala jsem se, když vykročila zpátky k výtahům. „Mám už název, bude to Recherché.com, což je francouzsky s významem buď ‚pátrat‘ nebo ‚vyhledávaný‘. Bezva, nemyslíš? A co se týče obsahu...“

„Skvělé, pusť se do toho,“ přikývla. „Designérský tým může začít.“

„Jak se s nimi spojím?“

„Jsou v seznamu,“ odpověděla Cici.

„Kde ho najdu?“ zeptala jsem se.

„Ve svém počítači,“ opáčila.

„A ten je kde?“

Cici složila paže přes hrud'. „Musím jít do kanceláře. Mám konferenční hovor.“

„Já myslela, že nemáme kanceláře,“ řekla jsem, když přitiskla prsty na dotykový displej, aby přivolala výtah.

„Ty ne, já ji mám,“ odpověděla. „Jestli se chceš na něco zeptat, promluv si s někým ze sekce podnikové kultury. A pak se pusť do práce. Vzala jsem tě, protože jsi dobrá v tom, co děláš, tak to dělej, jo?“

Výtah tiše cinkl. Cítila jsem, jak mě zaplavuje panika.

„Pořádně nevím, co mám dělat. Neprobraly jsme to, nebo snad jo?“

„Myslím, že v tobě pracují maminovské vibrace,“ řekla Cici a nastoupila

do výtahu. „Jasně, chápu. Když máš děti, je těžké se tomu ubránit, ale tys těm mateřským záležitostem vážně propadla, Angelo. Možná ses s tím sklonem k normcoru potýkala vždycky.“

Normcore? Jako úplně normální? Sice jsem si na sto procent nebyla jistá, co to znamená, ale věděla jsem natuty, že jde o urážku. Co ode mě tahle ženská chce? Vyšší podpatky? Upnutější hadry? Nebo mám vytáhnout pytlík šumivého prášku, co žije na dně mé kabelky, a předstírat, že je to koks?

„Jdu si najít stůl,“ sdělila jsem se zdvořilým úsměvem své usmívající se šéfce, za níž se zavíraly dveře.

Horší než peklo je hněv lehce nabroušené Britky.

„Fajn.“ Znovu jsem stočila pozornost k moři stolků uprostřed zářivé místnosti. Sevřela jsem popruh kabely, sebrala kuráž a vkročila do toho rumraje hledat prázdný stůl. V duchu jsem si poznamenala, že si cestou domů koupím bezdrátová sluchátka Apple AirPods. Má je všechna cool mládež ve škole.

„V práci,“ opravila jsem se neslyšně. „Ne ve škole, ale v práci.“

Jenže tohle mi velice připomínalo můj první den v šesté třídě, kdy absolutně všichni měli martensky, a já jediná měla conversky. Na to nikdy nezapomenu.

Všechno je jiné, Angelo, pomyslela jsem si. Jsi vdaná. Žiješ v New Yorku. Máš skvělou práci v médiích, haldu zajímavých přátel a skutečné dítě. Jsi rodič. Když dokážeš vytlačit z vagíny živoucí bytost a vrátit se z nemocnice zavčasu, aby ses podívala na ulítlou soutěž *RuPaul's Drag Race*, určitě nějak zvládneš i první den po návratu do práce.

Usmála jsem se a usadila se ke stolku u okna s výhledem na dolní část Manhattanu. Tak, nic těžkého, že ne? A vůbec, není to poprvé, co se do nějaké situace vrhám po hlavě, přestože netuším, co dělám, a až dosud jsem to vždycky přežila. Občas jen o fous, ale vždycky jsem si nějak poradila.

„Bude to úžasné,“ řekla jsem nahlas městu dole. „Počkej a uvidíš.“

Kapitola druhá

„Jsem doma, už jsem tady,“ houkla jsem, prolétla dveřmi a pevně je zavřela za dnem, který jsem si dychtivě přála mít za sebou. „Promiň, ztratila jsem pojem o čase, v metru jel courák a musela jsem se stavit pro víno. Doufám, že malá ještě nespí.“

Odložila jsem kabelu na komodu u dveří, shodila boty, vzhlédla a uvědomila, že přede mnou stojí nejsenzačnější muž, jaký kdy žil, a drží Alici Clarkovou Reidovou (bez pomlčky), nejlepší dítě v dějinách lidstva. Pochopitelně je tu jistá šance, že jsem v obou případech krapet neobjektivní, protože jsou oba moji.

„Ahoj,“ zašeptal Alex a podal mi hebký, ospalý uzlíček, zážrak opilý mlékem. Vzala jsem si od něj dcerku, podívala se mu do zelených očí a cítila, jak ze mě padají všechny strasti dne. „Ještě je trochu při smyslech. Dal jsem jí flašku a zrovna jsme se chystali jít do postýlky. Jak to šlo?“

„Netuším, co dělám, Cici je ještě horší, než bývala, při odsávání jsem se zapomněla zamknout v kabině soukromí, takže už celý kancl viděl moje kozy, a mobil mi spadl do záchodu – ještě než jsem dorazila do práce,“ odpověděla jsem, a zkontrolovala, že má Alice na nohách pořád všech deset prstíků, jako když jsem od ní ráno odcházela. „Nepřipadá ti větší? Zdá se mi větší.“ Otřela jsem se tváří o jemné dětské vlásky.

„Ano,“ potvrdil. „Počkala, až ráno odejdeš, a pak šup, poporostla o víc než centimetr. Neuvěřitelné.“

Zpražila jsem ho pohledem, ale v koutcích úst mi pohrával úsměv. Měla jsem už teď výčitky svědomí, že ji opouštím, a to jsem byla pryč jenom den. Kristepane, příštích jednadvacet let jednoduše přeletí a budou pryč?

„Vypadá to, žeš udělala dobrý první dojem. Říkáš, že nám neseš víno?“

„Jo, jenže Alice si musí počkat, až jí bude patnáct, stejně jako maminka,“

broukla jsem tiše, zaklonila hlavu pro pusy a dál holčičku hladila po vláskách. Pořád mi tak úplně nedochází, jak jsem mohla stvořit něco tak úžasného. Tedy připouštím, že Alice tu a tam bývá nechutná, zvlášť když jsme jí poprvé dali avokádo, ale většinou je úplně neuvěřitelná.

„Nemůžu uvěřit, že jsem si vzal mladistvou alkoholičku.“ Alex se chytil dřevěného obložení dveřního rámu a protáhl si dlouhé, štíhlé tělo. „Doufejme, že bude po tatínkovi a začne pít až po jednadvacátém roce.“

„Ano, doufejme, že bude Al po tatínkovi, uteče z domu, přidá se k nějaké kapele a bude deset let v kuse šoustat se všemi na východním pobřeží,“ zabrblala jsem a přikryla jí drobná ouška. „To bude na přihláškách na vysokou vypadat dobře.“

Dá se férově říct, že než jsme se poznali, můj manžel byl pořádně divoký bouřlivák, ale navzdory všem božím i lidským zákonům mi to opravdu nevadí. Alex je krasavec. Vysoký, hubený a s perfektně širokými rameny jako stavěnými pro značková trička, bundy z patinované kůže a objektů, když se líbáme. Má světlou, prakticky zářivou pleť, vlasy černé jako uhel a zelené oči, kterým ten kontrast propůjčuje ještě výraznější jas. A jako by už tohle nebylo dost, aby na něj holky letěly, oplývá zvláštní schopností vzbudit absolutně v každém, koho potká, pocit, že je nejdůležitější člověk na světě. A taky je muzikant. Hraje v kapele. V Brooklynu. Vydělávají peníze. Upřímně, bylo by to znepokojivější, kdyby nestrávil skoro deset let tím, že to rozhlašoval.

„Zostuzovat vlastního manžela,“ řekl Alex opřený o futra a dramaticky vzdychl. „Jdi malou uložit, uvařím večeři.“

„Vždycky jsem věděla, že z tebe jednou bude úžasná ženuška,“ zavolala jsem, udělala, co říkal, a odnesla Alici do postýlky. Je něco smyslnějšího než muž, který vám uvaří večeři, když jste totálně kaput? Myslím, že ne.

Náš byt v Park Slope je nepochybně mým nejoblíbenějším místem na světě. Luxusní obchodní dům Bloomingdale's, občerstvovna Shake Shack a ten obchod s vínem na 12. ulici, kde se dají vždycky koupit Jaffa Cakes, jsou těsně v závěsu, ale domov je prostě tam, kde je láska – a ještě důležitější je, že jsou tam nejlepší lidé a všechno, co ráda jím.

Náš byt není tak nóbl jako Erinin městský dům ve West Village ani tak

parádní jako Jennyin nový podkrovní příbytek ve Financial Districtu, ale je to můj domov: pohodlné pohovky, měkké koberce, fotky, reprodukce a věci, které mě činí šťastnou. A uprostřed toho všeho je Alicina ložnice, neboli dětský pokoj snů. Alex ji vymaloval hned čtyřikrát, než jsme našli dokonalý odstín bledě růžové, což je těžší, než byste si mohli myslet. Ohledně barvy v pokoji mé dcerky se strhla učiněná bitva, do níž se zapojila spousta lidí. Jenny prosazovala modrou v rámci vzpoury proti patriarchy, Delia tvrdila, že má být zelená, aby podněcovala intelektuální vývoj, a moje máma sice tvrdí, že na tom tak či onak nesejde, ale stejně nechala z Anglie poslat čtrnáct litrů „middletonske růžové“ od Farrow & Ball ve snaze poskytnout své vnučce z dálky trochu královské britské opory. Když jsme ji nanесли na zdi, bohužel to trochu vypadalo, jako bychom namočili štětku do pleťového mléka, které se zkazilo v roce 1987, ovšem co se mámy týče, Alice samozřejmě spinká v pokoji vymalovaném odstínem růžové, náhodou vybraným někým z marketingu, kdo chtěl snadno a rychle vyrazit prachy z královské rodiny.

Mou zdaleka nejoblíbenější částí dětského pokoje je Alicin šatník. Vyšlo totiž najevo, že dětské oblečení dělají skoro všichni výrobci značkové módy. Mrňavé, malinké verze dospěláckých hadrů, které jsou mnohem dostupnější než jejich vzrostlé protějšky. Pro sebe bych si svetr od Guccioho za tři tisíce dolarů nekoupila ani náhodou, ale dupačky za dvě stě babek pro nejnastrojenější miminko ve městě? Jistě. Al je už teď jako ze žurnálu. I když na ty krásné kousky pořád jen blinká. Tedy blinkání je ten lepší případ. Kdybych já udělala to, co dělá ona, vyfintěná od hlavy po paty v modelu od Stelly McCartney, už bych se na sebe nemohla nikdy podívat do zrcadla.

„Ale u tebe je to v pořádku, že jo?“ zašeptala jsem, odhrnula příkrývku a něžně Alici uložila. Dřepla jsem si vedle postýlky a zírala na ni přes dřevěné příčky malého dětského vězení. Každý večer si říkám, kdy mě tohle přestane bavit, ale zatím k tomu ještě nedošlo. Al ke mně otočila hlavičku a upřela na mě pohled stejných zelených očí, co má její táta. Jako by Alexovi z oka vypadla, říká kdekdo – stejné vlasy, oči, plné rty –, ale docela často u ní zahlédnu i něco ze sebe. Obvykle když má hlad nebo se zlobí, případně obojí. Což vlastně dává dokonalý smysl.

„Tak co, budeš dnes hezky spinkat?“ zeptala jsem se s nově nalezeným optimismem, který jsem v sobě objevila hned poté, co jsem ze sebe vytlačila lidskou bytost těžkou tři kila osmdesát. Prospí dnes celou noc? Nejspíš ne! Budu doufat, že možná ano? Jo! Navěky věků!

Když na mě místo odpovědi zamrkala dlouhými řasami a ospale se usmála, přetáhla jsem jí přes nožky příkrývku a myslela na všechno, co jsem se v průběhu předchozího roku naučila a co mě předtím vůbec nenapadlo. Třeba dětské polštáře. Pátrala jsem po nich všude. Hledala jsem je v obchodech i online, dokonce jsem zabrousila na Etsy, ale zjistila jsem, že malé děti nemají polštáře, jen matraci. Kdo by si to pomyslel? Pak jsem řešila prošivanou deku. Někteří lidé tvrdili, že je miminka můžou mít, a jiní, že ne. Louisa říkala, že používala spací pytel, jenže Erin namítla, že spací pytle se do mého bytu nehodí, protože je tam moc horko. Máma se dala slyšet, že já spala pod jakousi podomácku upletenou dečkou a měla jsem štěstí, že mi ji vůbec obstarala... Život byl mnohem snazší, dokud jsem sháněla jen zlevněné kabelky od Marca Jacobse a fotky Chrise Hemswortha nahoře bez.

„Odpoledne si nezdřímala, takže by měla spát v pohodě,“ řekl Alex, když už Al spala jako dudek a vrátila jsem se po špičkách do obývacího. „Šli jsme na procházku do parku, ale nezalomila to. Nejspíš doufala, že zahlídne Patricka Stewarta.“

S očima pod těžkými víčky se na mě usmál, dal mi do jedné ruky sklenku červeného vína a do druhé dálkové ovládání a zase zmizel v kuchyni. Jestli tohle není moje nejnáruživější sexuální fantazie, tak už nevím, co by to mohlo být.

„Ona i já,“ řekla jsem, odložila dálkové ovládání a šla za ním. „Ale jinak jste to dnes zvládali? Promiň, že jsem nepsala tak často, jak jsem slibovala. Telefon mi nefunguje, musela jsem psát z laptopu a...“

„Poslala jsi sedmatřicet textovek,“ namítl a upil doušek ze sklenky umazané od otisků prstů. „Kolik jsi jich měla v plánu poslat?“

Pokrčila jsem rameny a nakoukla do rendlíku, v němž cosi bublalo. Á, těstoviny. Prozatím bylo dohodnuto, že budu od pondělka do čtvrtka chodit do kanceláře a v pátek můžu pracovat doma. Dokud Alex není na turné,

v pondělí a úterý je s Al doma on a ve středu a ve čtvrtek k nám chodí chůva, o kterou se dělíme se Sashou a Banksem, dvojicí z mého předpokladného kurzu, takže může Alex teoreticky pracovat na textech pro nové album.

Čistě teoreticky.

„Byl tady Graham?“

Alex zavrtěl hlavou a rychle odtáhl prsty dál od prskající pánve.

„Staví se s Craigem zítra. Musíme promyslet scénu, udělat si víc času na zkoušení. Hrozně rychle se to blíží, máme už jenom tři týdny.“

Kapela ve snaze rozproudit znovu tvůrčí mízu oznámila koncert v domovském městě, první po víc než roce, údajně aby vyzkoušeli nový materiál. Jenže žádný nový materiál neměli. A do koncertu zbývaly necelé tři týdny. Pokud Alex nemá v plánu vysypat z rukávu dospělácké rockové coververze Ovčáků čtveráků, čeká ho setsakra náročný úkol.

„Dnes ti to moc sluší.“ Alex si přehodil utěrku přes rameno a zadíval se na mě. „Nechala sis udělat vlasy nebo tak něco?“

„Umyla jsem si je,“ špitla jsem nestoudně. „A pak je učesala kartáčem.“

„Vypadáš strašně sexy,“ odpověděl, naklonil se a přitiskl ústa k mým rtům v dekadentně ovíněném polibku. „Nechceš se vykašlat na večeri a jít rovnou do postele?“

„Co je k večeri?“ zeptala jsem se, udýchaná z líbání.

„Moje slavné špagety s hotovou omáčkou a strouhaným sýrem z pytlíku.“

Hodně těžká volba.

„Budeš mě mít pořád rád, když řeknu nejdřív večere a potom postel?“

Alex sundal špagety z plotny a vylil je do cedníku přichystaného ve dřezu.

„Budu tě mít rád víc než kdy dřív,“ odpověděl s viditelnou úlevou. „Včera jsem vůbec nespál a Al byla celý den vzhůru, takže jsem kaput. Jsem tak utahaný, že by se mi nejspíš ani nepostavil.“

„Bezva,“ zamručela jsem a vzpomněla si, že jsem si víc než týden neoholila nohy. Protože jsme víc než týden neměli sex. Nebo dva týdny? Možná i víc.

„Co se děje?“ zeptal se Alex.